

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 772 ²	Μεγάλη Τετάρτη βράδυ 27 Ἀπριλίου 2016 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Ἰούδας

(φιλαργυρία, ἀπελπισία, αὐτοκτονία)

«Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! Ἀφ' ἧς ῥύσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν» (αἰν. Μ. Τετ.)

Χθές, ἀγαπητοί μου, τὸ θέμα ἦταν ἡ ἀμαρτωλὸς γυναίκα. Σήμερα παρουσιάζεται ἡ σκοτεινὴ μορφή τοῦ Ἰούδα, ποὺ ἡ προδοσία του ἀποτελεῖ ἓνα μυστήριο. Γι' αὐτὸν θὰ ποῦμε λίγες λέξεις.

Ἀπὸ ποιούσ γεννήθηκε ὁ Ἰούδας; ποιά μάνα τὸν γέννησε; Πολλές εἶνε οἱ παραδόσεις. Ἄν θέλετε, ἀνοίξτε τὶς Διδαχὲς τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἐδῶ δὲν θ' ἀναφέρω λαϊκὲς παραδόσεις. Θὰ βασισθῶ στὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν λέει γιὰ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα του· λέει γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὸν τόπο του.

Ὁ Ἰούδας ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ποὺ **καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἰουδαία**. Οἱ ἄλλοι μαθηταὶ κατάγονταν ἀπὸ τὴ Γαλιλαία· ἄνθρωποι ταπεινοί, φτωχαδάκια, ἐπιαναν ψάρια καὶ ζοῦσαν μεροδουλί - μεροφαί. Ὁ Ἰούδας ἦταν Ἰουδαῖος. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ, κοντὰ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραὴλ, κοντὰ στοὺς ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, εἶχαν διαμορφώσει ἄλλο χαρακτήρα, ἐγωιστικὸ καὶ ὑπερήφανο, σὰν τοὺς ὑποκριτὰς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους.

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἰούδας ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ **ἐγίνε ἀπόστολος** του. Τρία χρόνια ἔμεινε κοντὰ του. Ἄκουσε κι αὐτὸς τὰ λόγια του. Ἄκουσε λόγου χάριν τὸ Χριστὸ νὰ λέη· «*Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*», ὅτι ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς δὲν φτάνει γιὰ ν' ἀγοράσῃ κανεὶς μία ψυχὴ (Μάρκ. 8,36-37). Ἄκουσε, ὅτι δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ δουλεύῃ «*Θεῷ καὶ μαμωνᾷ*» (Ματθ. 6,24). Ἄκουσε, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ εἶνε μιὰ ζωὴ ἐμπιστοσύνης στὸ Θεό· «*ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ*»,

ποὺ «*οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν...*, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά» (Ματθ. 6,26).

Παρ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἄκουγε, δὲν ἔμεινε τίποτε στὴν καρδιά του. Καὶ εἶνε αὐτὸ ἓνα δίδαγμα. **Τὰ λόγια ποὺ ἀκοῦμε** δὲν πρέπει νὰ μένουν στὴν ἐπιφάνεια. Πρέπει, ὅπως ὁ σπόρος, νὰ εἰσχωροῦν βαθειὰ στὴν καρδιά· καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ **νὰ καρποφορήσουν**.

Ἄλλο δίδαγμα εἶνε, ὅτι **ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε τὸν Ἰούδα** ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους μαθητὰς. Ὁ Ἰούδας ἀπολάμβανε ὅλες τὶς εὐεργεσίες τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἐμπιστεύθηκε μάλιστα τὸ ταμεῖο τῆς ἀδελφότητος. Διότι οἱ μαθηταί, ἀφ' ὅτου πῆγαν κοντὰ στὸ Χριστό, δὲν εἶχαν πλέον δικό τους πουγγί. Κοινόβιο. Ὡ κοινόβιο, πότε θὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμος!

Κοινόβιο εἶχαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί. Ὅπως κοινόβιο ἔχουν τὰ μοναστήρια. Τὰ καλύτερα μοναστήρια εἶνε **κοινόβια**. Ἐνῶ τὰ ἄλλα, τὰ **ιδιόρρυθμα**, ἔχουν πολλές ἐλλείψεις.

Κοινόβιο λοιπὸν οἱ μαθηταὶ μὲ κοινὸ ταμεῖο. Καὶ **ταμίας ὁ Ἰούδας**. Αὐτὸς εἶχε τὸ ταμεῖο.

Ἄλλὰ **τὸ χρῆμα** ἔχει μιὰ μαγεία. Εἶνε νὰ μὴν πιάσῃ χρῆμα στὰ χέρια σου. Ἐπιασες; εἶνε ἀσθένεια, φοβερὸ πρᾶγμα. Ἐξασκεῖ ἐπιρροή, καὶ μάλιστα τὸ χρυσὸ νόμισμα, ἡ λίρα. Ρώτησαν κάποτε τὸ φιλόσοφο **Διογένη**:

—Γιατί τὸ χρυσάφι ἔχει κίτρινο χρῶμα;

Κι αὐτὸς ἀπήντησε·

—Γιατί τὸ κυνηγοῦν πολλοί, κι ἀπὸ τὸ φόβο του κιτρίνισε.

Οἱ πάντες κυνηγοῦν τὸ χρῆμα. Αὐτὸ λοιπὸν ἐπηρέασε καὶ τὸν Ἰούδα. Σιγὰ - σιγὰ νικήθηκε ἀπὸ τὸν πειρασμό. Ἐκλεβε τὸ κοινὸ ταμεῖο καὶ δημιούργησε δικό του ταμεῖο. **Ἐγίνε κλέφτης**. Καὶ ἔκλεβε ὅλο καὶ μεγαλύτερα ποσά. Διότι ἔτσι γίνεται. Ὅποιος κλέψῃ ἀβγό,

μετά θὰ κλέψη κόττα, καὶ μετὰ θὰ κλέψη βόδι. Προχωρεῖ ἀπ' τὸ ἓνα κακὸ στὸ ἄλλο. Εἶνε κατήφορος ἢ ἀμαρτία.

Καὶ ὁ Ἰούδας, τώρα ποὺ πῆρε τὸν κατήφορο, κατρακύλησε ἕως ὅτου **ἐπούλησε τὸ διδάσκαλό του!** Ἀπίστευτο, ἀλλὰ τὸ βεβαιώνει τὸ Εὐαγγέλιο. Πῆγε στοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ. Διαπραγματεύθηκε τὸν Ἀτίμητο. Καὶ μάλιστα ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος, μὲ ὅσο ἀγοράζονταν τότε οἱ δοῦλοι· ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων!

Τί μᾶς διδάσκει αὐτό; Ὅτι τὸ χρῆμα εἶνε **τὸ δέλεαρ τῆς φιλαργυρίας**. Τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ σήμερα κυριαρχοῦν στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Γιὰ τὸ χρῆμα ὁ φίλος προδίδει τὸ φίλο του, ὁ ἔμπορος γίνεται μαυραγορίτης, ὁ ἐπιστήμων γίνεται πλαστογράφος, ὁ γιατρός κάνει ἐκτρώσεις, ὁ δικηγόρος ψεύδεται στὸ δικαστήριο. Γιὰ τὸ χρῆμα ἡ φτωχὴ γυναίκα ἦ κόρη πουλάει τὸν ἀτίμητο θησαυρό της, τὴν τιμὴ της, διότι «ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει». Γιὰ τὸ χρῆμα γίνονται μεγάλα κακὰ στὸν κόσμον· προδίδουν τὴν πατρίδα, ὅπως ὁ Ἐφιάλτης καὶ ὁ Πήλιος Γούσης. Μεγάλο κακὸ ἡ φιλαργυρία· ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, *«ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία»* (Α' Τιμ. 6,10).

Βαρειά, πολὺ βαρειά ἀσθένεια. Καὶ ὄχι μόνο γιὰ ὅποιον ἔχει πολλὰ. Μπορεῖ νὰ ἔχει λίγα, καὶ μιὰ λίρα, καὶ νὰ ἴσαι φιλάργυρος· καὶ μπορεῖ ὁ ἄλλος νὰ ἔχει χιλιάδες λίρες, καὶ νὰ μὴν εἶνε. Φιλάργυρος δεῖχεται κανεὶς ἀπὸ τὴν **προσκόλλησί του στὸ χρῆμα**.

Φάρμακο ὑπάρχει; Ὑπάρχει, ἀλλὰ εἶνε πολὺ πικρό. Τὸ ἔδωσε ὁ Χριστός. Ποιό εἶνε; Τὸ φαρμακεῖο τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῆς φιλαργυρίας συνιστᾷ· *«Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς»* (Ματθ. 19,21). Νὰ μείνης φτωχὸς ὅπως ὁ Χριστός, ὅπως ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ἄλλοι.

Ἀλλὰ ὁ Ἰούδας μᾶς δίνει κ' ἓνα ἄλλο δίδαγμα. Ἐπρόδωσε. Καὶ μετὰ, ἀπὸ μακριά, παρακολουθοῦσε τί θὰ γίνη. Ἴσως νὰ μὴ φανταζόταν ποτέ, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ φτάσει στὸ τέλος. Ἄλλ' ὅταν ἔμαθε, ὅτι καταδικάσθηκε εἰς θάνατον, ὅτι τὸν πῆραν δεμένο καὶ τὸν πῆγαιναν γιὰ τὸ σταυρὸ στὸ Γολγοθᾶ, ὅταν ἔμαθε ὅτι σταυρώθηκε καὶ ὅτι ἀπέθανε, τότε μέσα του ἔγινε σεισμός. **Ξύπνησε ἢ συνείδησι**. Ταράχτηκε ἀπὸ τὴν τύψεις. Καὶ προτιμότερο νὰ σὲ τιμηθῆσκη σκορπιὸς παρὰ ἢ συνείδησί σου. Τὰ τριάκοντα ἀργύρια μπροστά του ἔγιναν κάρβουνα ἀναμμένα ποὺ τὸν ἔκαιγαν, ἔγιναν σκορπιοὶ καὶ φίδια ποὺ τὸν κεντοῦσαν. Δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσκη. Σὰν νὰ τὸν ἀκοῦμε νὰ λέη·

Ἄχ τί ἔκανα, ποῦ μὲ ἔσπρωξε ὁ διάβολος! Νὰ προδώσω τὸν διδάσκαλό μου; Καὶ ποιὸν διδάσκαλο; Τὸν ραββί, ποὺ δὲν μοῦ εἶπε ποτέ κακὸ λόγο, δὲν μὲ ἐπέπληξε, δὲν μὲ μάλωσε· ἐκεῖνον ποῦ, κι ὅταν ἐγὼ τὸν ἐπρόδιδα, δὲν μὲ εἶπε προδότη ἀλλὰ μὲ εἶπε «φίλο» (Ματθ. 26,50)...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη; Ἐπρεπε νὰ πάρη τὸ δρόμο, ν' ἀνεβῆ στὸ Γολγοθᾶ, καὶ προτοῦ ὁ Χριστὸς νὰ πῆ τὸ *«Τετέλεσται»* (Ἰω. 19,30), νὰ πέση στὰ πόδια του καὶ νὰ τοῦ πῆ· *«Ἥμαρτον παραδούς αἷμα ἀθῶον»* (Ματθ. 27,4). Καὶ νὰ ἴστε βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστός, ποὺ συγχώρησε τόσοις ἀμαρτωλοῦς, ποὺ συγχώρησε τὸν Πέτρο, ποὺ συγχώρησε τοὺς σταυρωτάς του, θὰ συγχωροῦσε καὶ τὸν Ἰούδα.

Δὲν τὸ ἔκανε. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἓνα κακὸ ἔπρεπε στὸ χειρότερο. Ποιό εἶνε τὸ χειρότερο; Τὸ λέει ὁ Δάντης, τὸ λένε οἱ πατέρες, τὸ λένε οἱ διδάσκαλοι. Τὸ χειρότερο κακὸ ἀπ' ὅλα, τὸ χειρότερο δαιμόνιο, ὀνομάζεται **ἀπελπισία!** Ἐκεῖ τὸν ἔσπρωξε· στὸ λάκκο τῆς ἀπελπισίας. Τοῦ εἶπε· Πάει πιά, Ἰούδα, δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα σωτηρία, ἀφοῦ πρόδωσες τὸ διδάσκαλο...

Καὶ κατόπιν τί ἔκανε; Ἀποτέλεσμα τῆς ἀπελπισίας εἶνε ἡ **αὐτοκτονία**. Αὐτοκτόνησε, πῆρε σχοινὶ καὶ κρεμάστηκε! Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα, ἀδελφοί μου. Φρικτὸ.

Τὸ δίδαγμα ποιό εἶνε; Νὰ προσέχουμε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ποτέ μὰ ποτέ, ποτέ μὰ ποτέ, **ποτέ μὰ ποτέ, δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπελπισθῆ**. Καὶ ἂν δὲν ἔχη ποῦ ν' ἀκουμπήσκη ἐδῶ στὴ γῆ, ἐκεῖ ψηλὰ εἶνε ὁ Θεός· πῶς μπορεῖ νὰ ἀπελπισθῆ;

* * *

Ἀπόψε λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ὁ Ἰούδας, μὲ τὸ πάθημά του, **ἔγινε διδάσκαλός μας**. Γι' αὐτὸ τὸν προβάλλει ἡ Ἐκκλησία καὶ μᾶς διδάσκει, πρῶτον μὲν νὰ προσέχουμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Δεύτερον, ὅτι δὲν ὑπάρχει πάθος χειρότερο ἀπὸ τὴν φιλαργυρία. Τρίτον, ὅσαδήποτε ἀμαρτήματα καὶ ἂν ἔχουμε, νὰ μὴν ἀπελπισθοῦμε.

Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς κλείνει μέσα του ἓναν Ἰούδα καὶ σὲ ὠρισμένες στιγμὲς **προδίδουμε τὸ Χριστό**. Γι' αὐτὸ νὰ πέφτουμε στὰ πόδια του καὶ **νὰ λέμε τὸ Ἥμαρτον**. Καὶ τότε ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε ὠκεανὸς ἀγάπης, ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, θὰ μᾶς δώσκη τὴν συγχώρησιν.

Εἶθε ὅλοι μας νὰ συναισθανθοῦμε τὸ θεῖο δράμα καὶ νὰ σπεύσουμε κοντὰ στὸ Χριστὸ **ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῆ**, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὴν ἔνδοξο ἀνάστασί του· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**